

Dokončení eseje, jejíž první část si můžete přečíst [zde](#).

Autor: Harold Stowe

Jinou metodou porovnání variace v rámci rasy a mezi nimi je podívat se na křivky distribuce inteligence u Afroameričanů a Američanů evropského původu. Rozdíl mezi nimi je jedna tzv. směrodatná odchylka, neboli 15 bodů. Uvnitř každé ze skupin je variabilita IQ mnohem vyšší než 15 bodů - obsáhne celou škálu od hlupců po génie - což ovšem neznamená, že náhodně vybraný běloch bude s větší pravděpodobností mít stejné IQ jako náhodně zvolený černoch než jako jiný běloch. Pravdou je totiž opak. Stejně tak ani značná proměnlivost IQ v rámci rasových skupin nijak neumenšuje význam podstatně menšího, patnáctibodového rozdílu v průměrné inteligenci černochů a bělochů. Křivky se samozřejmě z nemalé části překrývají, takže v tomto jednom parametru si někteří běloši a někteří černoši skutečně jsou si vzájemně podobní více než s ostatními příslušníky své rasové skupiny.

Míra podobnosti se však rychle snižuje, jakmile srovnáme obě rasy podle více měřítek. Představme si, že u každého z nich se vyskytuje větší variace uvnitř skupiny než mezi nimi, což klidně může - vzhledem k poměrně velkému rozsahu příměsí a fenotypů u Afroameričanů a v menší míře i bělochů - být pravda. U každé z těchto samostatných vlastností (barva pleti, určité rysy obličeje, chování, tvar těla, lebky, metabolismus) se budou charakteristiky obou skupin částečně překrývat, avšak míra variace v jedné skupině bude opět větší než průměrná variace mezi nimi. (Porovnáváme zde americké černochoy a bělochoy, mezi nimiž proběhlo hojné míšení. Podobné srovnání afrických černochů s Evropany by však žádné překrytí u vlastností jako barva pleti nebo obličejové rysy neukázalo.) Budeme-li však brát všechny sledované vlastnosti pohromadě, šance na překrytí mezi oběma skupinami se snižují na minimum: sotva najdeme černochoy nebo bělochoy, kteří by se shodovali ve všech nebo i jen většině z mnoha fenotypických kritérií. U jediné nebo několika málo vlastností se to stát může, když jich ale budeme sledovat 20, 30 nebo dokonce stovku zároveň, už to možné není.

Stejný princip platí také u genetických dat. Izolovaný pohled na geny dovede člověka ke stejným závěrům jako profesora Lewontina, jakmile se ale zaměříme na více genů zároveň, začnou se ukazovat snadno určitelné a rozpoznatelné skupiny. Navíc je pravděpodobné, že funkční geny s evolučním významem jsou soustředěny v částech genomu jedinečných pro různé skupiny. Když výrazně odlišné prostředí začalo směřovat evoluční vývoj skupin odlišným směrem, byly výsledné změny genomu sice velice malé, avšak s ohromným fenotypickým významem. Patří sem mj. geny zodpovědné za fyzickou podobu nebo odlišnosti v dalších genetických variacích s možným fyziologickým významem. Evoluční genetické rozdíly mezi rasami se projevují také různou mírou onemocnění různými chorobami nebo nestejnými léčivými účinky u jednotlivých rasových skupin. Skutečnost, že velká část genetické variance není rasového charakteru, by nás však neměla odvádět od existence nevelké, ale nesmírně důležité části, která rasového charakteru je.

Odborněji zaměřeným čtenářům doporučuji na webu dostupný článek Anthonyho W. F. Edwardse „**Human genetic diversity: Lewontin's fallacy**” (BioEssays 25:795-801, 2003), kde prof. Edwards matematicky rozebírá a vyvrací mylné tvrzení, že „rasa neexistuje”. Vysvětluje, že Lewontinovy závěry jsou „nepodložené, protože většina informací, jež od sebe odlišují populace, je ukryta v korelační struktuře dat, nikoliv v prosté variaci jednotlivých faktorů.” Má tím na mysli, že dívat se pouze na jednotlivé geny k odlišení populací nestačí. Je potřeba pracovat se skupinami genů.

Edwards ve svém článku uvádí následující příklad: Představme si dvě populace, u nichž je frekvence výskytu specifické genetické varianty v porovnání k její alternativě 70 % u populace A a 30 % u populace B. Pokud využijete jako kritérium pro rozhodování o tom, kdo patří do skupiny A tento gen, mylně označíte 30 % příslušníků populace B jako A, neboť 30 % z nich má variantu obvyklejší u skupiny A. S tím jak se zvyšuje počet porovnávaných variant, se však možnost nesprávného zařazení snižuje, protože klesá i pravděpodobnost, že by příslušník jedné skupin vykazoval distribuci mnoha různých genetických variant podobnou distribuci druhé skupiny.

(Jak genetici určují kolik variace je uvnitř skupiny a kolik mezi nimi? U uvedeného příkladu, kde má 70 % populace A a 30 % populace B jednu z variant genu, se k variaci uvnitř skupiny coby podílu celkové variace dospěje následovně: $4 \times 70 \% \times 30 \%$. A přestože se poměr genetické variace 70:30 a 30:70 může jevit jako výrazný rozdíl, jen 16 % /100-84/ genetické variace se odehrává mezi skupinami a ne v nich. V tomto ohledu si tak skupiny jsou více podobné než odlišné.

Co kdyby byl poměr 90:10 a 10:90? Vzorec pro variaci uvnitř skupiny je $4 \times 90 \% \times 10 \% = 36 \%$. I s tak jednoznačným rozložením jako devět ku jedné ale zůstává „jen“ 64 % celkové variace mezi skupinami. Dovedeme-li variaci až k poměru 99:1 a 1:99, vnitřní skupinová variace je stále ještě čtyři procenta, přestože meziskupinová variace se zvyšuje až na 96 % celku.)

Podobný princip funguje i při výzkumech volebních nálad. Statistiky ukazují, že čím větší vzorek užijete, tím přesnější výsledky průzkumu získáte. Pokud chcete zjistit, kolik

republikánů podporuje válku v Iráku, dostanete přesnější výsledky z odpovědí tisícovky registrovaných republikánů, než když se zeptáte jen tří, zvláště když jedním z nich bude Pat Buchanan. Totéž platí i pro určování genů. Člověk musí prozkoumat větší množství genetických variant, aby dokázal rozlišit populační skupiny, protože variace uvnitř skupin je ohromná.

Toto vysoké množství intra rasové proměnlivosti však ani v nejmenším neznamena, že běloši jsou podobnější černošům než jiným bělochům. Jednoduše platí, že většina z celkového objemu lidské genetické variace se vyskytuje u jednotlivců nahodile, bez rasového klíče. V těchto oblastech nejsou běloši černošům o nic bližší ani vzdálenější než svým soukmenovcům, variace je nahodilá u všech, bez rasového vzorce. U zlomku genetické variace se však objevuje na úrovni populací vysoká strukturovanost, což značí, že běloši mají v této významné části variace podstatně blíže k ostatním bělochům než černošům i dalším rasám.

Pro docenění důrazu na genetickou specifičnost místo celkové genetické podobnosti si můžeme vypomoci i další analogií. Lidské gamety (spermie a vajíčka, jež obsahují pouze půl nebo jednu „kopii“ genomu člověka) se od sebe geneticky navzájem liší. Teoreticky by však jedna Pepanova spermie mohla mít vyšší celkovou genetickou podobnost, včetně nefunkční DNA, k jedné Tondově spermii než k jiné Pepanově spermii. Znamená to snad, že má Pepan geneticky blíže k Tondovi než sobě samému? Mělo by mu být lhostejné, jestli bude ke zplodění jeho dítěte využito Tondovy spermie? Samozřejmě nikoliv. Při srovnávání obou mužů je důležitá především genetická informace v těch úsecích DNA, které je rozlišují, nikoliv v náhodné genetické variaci (z nichž většina postrádá funkční význam), vlastní všem lidem.

Nejinak tomu bude také při porovnávání odlišných populačních skupin. Kdyby jednomu druhu vlků hrozilo vyhynutí, ochránci přírody by nad tím jistě jen tak nemávali rukou se slovy, že „v každém jednom vlčím druhu se vyskytuje více genetické variace než mezi nimi“, nebo že „ohrožený druh sdílí většinu svých genetických variací s ostatními vlčími druhy a dokonce i se psy, takže se není třeba nijak znepokojoovat“. Vyhynutí kterékoli skupiny, včetně lidské rasy, představuje nenahraditelnou ztrátu jedinečných vlastností i genetické informace, jež skupinu jasně odlišují od všech ostatních.

Zamysleme se na chvíli nad genetickou variací v rámci skupiny, tolik důležitou pro Lewontina a jeho následovníky. Tato „vnitřní“ variace se vyskytuje u všech lidských skupin. Pokud by tak vyhynuli všichni lidé s výjimkou Křováků, většina lidské genetické variace by přežila právě v Křovácích. Pro lidstvo žádná ztráta? To sotva... Přišli bychom o veškerou generickou variaci, která ostatní národy světa odlišuje od Křováků i od sebe navzájem. Je pravda, že ztracená část by byla podstatně menší než ta zachovaná, činí to však ztracenou část nepodstatnou? Ne. Právě na účet této zdatně menší část lidské variace lze totiž přičíst jedinečnost různých skupin. Proto je už ze své podstaty mnohem cennější. Stejně tomu je i u každého ohroženého druhu: potenciální ztráta nespočívá v tom, co má společného s příbuznými druhy, ale v tom, čím se od nich odlišuje.

Přirozený výběr funguje díky odlišnostem, nikoliv podobnostem mezi organismy. Kdyby byli

všichni příslušníci daného živočišného druhu identickými klony, nerovnosti v míře přežití by byly zcela záležitostí štěstí. Genetické rozdíly se ale projevují rozdíly fyzickými, jež vedou k nestejným výsledkům a různé úspěšnosti v různém prostředí. Jak uvádějí Vince Sarich a Frank Miele ve své knize *Race (Rasa)*: „Prostý argument existence rasy vychází z přijetí skutečnosti, že genetická variace u vlastností ovlivňujících adaptivní úspěch a vposledku i přežití, je motorem celého procesu evoluce.“ Jinými slovy jsou tedy odlišnosti mezi rasami skutečné a nikoliv zanedbatelné: pomáhají různým skupinám přežít v různých prostředích. Jsou to právě tyto jedinečné, strukturované genetické odlišnosti skupin, jež mají vliv na to, zda budou mít jejich příslušníci větší nebo nižší šanci na přežití – ne většina jejich genetické sekvence, společná všem příslušníkům druhu.

Někteří Lewontinovi stoupenci se snaží argumentovat, že rasy nemohou existovat kvůli variabilitě mezi sub-rasami jednotlivých ras. Neexistuje prý nic jako černá africká rasa, protože mezi západoafrickými a východoafrickými skupinami nacházíme zásadní odlišnosti. Jedná se však spíše o důkaz nepochopení materie než seriózní argument. Existuje celá řada populací, jež bychom mohli nazvat rasami, v závislosti na naší definici rasy. Není tak omylem označit západní a východní Afričany za odlišné rasy. Někdo klidně může řadit Francouze a Poláky do jiných „rasových“ skupin – pokud tedy v této klasifikaci zůstane konzistentní. Na globální úrovni se však Afričané geneticky shlukují s dalšími Afričany a Evropané s Evropany. Tvoří legitimní rasové skupiny.

Komentátor Steve Sailer podotknul, že tutéž logiku lze uplatnit i na pojetí místa. Tak kupříkladu není Tampa totéž místo jako Miami. Ve srovnání s Clevelandem a Cincinnati – což jsou dvě další samostatné lokality – se však Tampa i Miami shlukují do pomyslné množiny Florida. Cleveland a Cincinnati leží ve státu Ohio. Florida i Ohio patří do Spojených států. Když se budeme zabývat lidskými rasami, může se jejich počet velice výrazně lišit podle užití definice. Většina lidí pracuje s dělením na úrovni světadílů a různé skupiny v rámci jedné kontinentální rasy jako „podrasy“ nebo „etnické skupiny“ (kmeny).

Podle některých kritiků ale všechny rasy postupně na svých hranicích přecházejí v jiné, což má být další důkaz jejich neexistence. Zprvce to není pravda. Postupné přechody mezi rasami se vyskytují na kontinentech, ale mezi nimi jsou rasové hranice vymezeny velice jasně, což je další opora obvyklé definice rasy na úrovni světadílů. Zároveň je však třeba říci, že existence rasově smíšených skupin existenci ras nevyvrací, ale naopak dále prokazuje – bez ras by přece nemohly existovat ani rasově smíšené skupiny.

Rasa je proto konkrétní a objektivně podmíněný biologický fakt. Za „sociální konstrukt“ ji lze považovat jedině v tom smyslu, že společnost může označovat lidi podle kritérií přinejmenším zčásti nezávislých na biologické realitě. Tak třeba v Americe patří do kategorie „černocho“ lidé často dost odlišného původu, z nichž některým v žilách koluje více indiánské nebo bělošské než černošské krve. Tento americký zvyk, jehož nejkrajnější formou je „pravidlo jedné kapky“, ovšem nic nemění na faktu objektivní existence afrických, evropských a indiánských rasových skupin.

Mezi barevnými najdeme jen naprosté minimum zastánců pozice, že rasa je pouze klamnou

představou. Jejich vědomí rasové identity zůstává i dnes příliš pevné a zdravé, než aby mohli přijmout takto podivnou myšlenku. Jedná se jen o jednu z mnoha absurdit, které si běloši v rámci své širší rasové hysterie sami vmluvili. Běloši jsou nesmírně pyšní na své podivné, ale současné velice módní názory, pro něž následně vytvářejí propracovaná zdůvodnění. Čím očividněji se přičí selskému rozumu, tím lépe. Uvěřit a vyznávat „vznešenou“ absurdní ideu si totiž žádá značné ctnosti a zvládnutí složité, tajuplné věrouky, což je pro bílé liberály naprosto neodolatelná kombinace. Mezi dalšími příklady zmiňme alespoň teze jako shodná inteligence černochoů s bělochy nebo heslo „rozmanitost je síla“. Nejryzejší formou svatouškovského bludu však zůstává tvrzení o neexistenci rasy.

Naleštěná iluze však díky Bohu začíná dostávat trhliny. Genetici populací stále častěji přicházejí s tvrzením, že lidi lze neomylně dělit do „kontinentálních populačních skupin“, což není nic jiného než eufemismus pro „rasu“. Badatelé jako Bruce Lahn z Chicagské univerzity budou i nadále u různých rasových skupin nacházet důležité genetické varianty s odlišnou četností výskytu. Na trh se budou dostávat nové a nové léky s výrazně odlišným účinkem na odlišné rasy. Stále více lidí si bude kupovat komerčně dostupné testy DNA, které ukazují i původ, a budou se ptát, jak je možné kvantifikovat něco, co neexistuje. Komentátoři jako Steve Sailer budou i nadále říkat pravdu o rase, přestože mnohdy odmítnou přijmout logické důsledky svých slov. Nepotrvá proto dlouho, než se tvrzení o domnělé neexistenci rasy začnou stále častěji setkávat s nevěřičným pokývnutím hlavou, pomrkáváním nebo i otevřeným výsměchem.

I liberálové totiž chtějí pochopit realitu. Jak nás profesor Edwards ve své článku varuje: „Bylo by nebezpečným omylem považovat za základ morální rovnosti lidských bytosti jejich biologickou podobnost: případná odhalená nepodobnost by totiž snadno mohl stát argumentem pro morální nerovnost.“ Liberálové však na svých chybných předpokladech a dobrovolné slepotě vystavěli celý svůj světónázor. Většina z nich tak už dožije své životy se zavřenýma očima. Na ty ostatní pak čeká ne zrovna příjemné probuzení.

Článek H. Stowea **Genetics of Race** vyšel na stránkách American Renaissance 6. srpna 2017.